IMAGINI CONSECUTIVE

MALCOLM EDWARDS

(Premiul British SF Association 1984)

După evenimentele din ziua precedentă, Norton n-a dormit decît pe apucate, visurile concentrîndu-i-se pe imaginile groteşti ale lui Richard Carver. A rămas recunoscător cînd deşteptătorul i-a amintit ca era din nou dimineaţă.

Întotdeauna îi era greu să doarmă altfel decît în întuneric total, aşa că lumina neclintită a soarelui filtrîndu-se printre crăpăturile draperiilor, înaintînd pe podea, marcînd-o cu linii ce ar fi putut fi trasate cu un cuţit incandescent, nu făcea decît să-i accentueze insomnia.

A încercat să aranjeze draperiile cît mai aproape posibil, dar erau din cele ieftine, dintr-un material acum uzat – moştenire de la o fostă locatară a apartamentului, care din motive evidente nu se mai ostenise să le ia cu ea cînd se mutase – şi chiar atunci cînd, după multe manevre, draperiile fuseseră convinse să se întîlnească de-a lungul celei mai mari părţi a lungimii lor, tot mai apăreau fel de fel de interstiţii.

Norton se simţea cuprins de o oboseală născută din zădărnicie, dar, ca şi în celelalte opt dimineţi ale neaşteptatei prelungiri a existenţei sale, a luptat împotriva acestei stări şi s-a ridicat posomorît din pat.

După ce s-a îmbrăcat repede, a tras draperiile, lăsînd să intre strălucirea soarelui de la începutul după-amiezii.

Soarele era exact acolo unde fusese în ultimele opt zile, stînd în echilibru la cîteva grade deasupra acoperişului casei cu terasa de peste drum. Fusese o zi furtunoasă şi, cu cîteva minute înainte de a se opri totul, o aversă violentă se năpustise asupra Londrei; ploaia trecuse şi soarele apăruse – momentan, se putea presupune – printr-o spărtură din nori. Cerul era încă acoperit de nori joşi, murdari, ce absorbeau lumina şi-i dădeau aspectul specific care prevesteşte furtuna; dar soarele stătea în peticul lui de boltă albastră ca un ochi ce nu clipeşte pe faţa cerului, iar Norton şi ceilalţi îşi petrecuseră ultimele zile şi nopţi într-o parodie dementă a miticei, eternei veri englezeşti.

Afara, căldură era sufocantă şi chinuitoare şi părea să-i apese puternic tîmplele. Mormane de gunoaie neridicate de mai multe săptămîni risipeau

o duhoare de putreziciune şi atrăgeau nori bîzîitori de muşte.

Strada Marlborough, unde stătea Norton, era una din zonele de cîrpeală post-victoriană şi edwardiană ce umpleau o lacună pe harta Londrei de vest. La un capăt al drumului era o alta stradă cu puţin mai mare ce se autointitula High Road, pe seama rutei de autobuze şi a împrăştierii unor magazine joase. Norton se îndreptă într-acolo, pe lîngă case ce dovedeau plecarea pripită a locatarilor, case cu uşi şi ferestre deschise.

Casa de peste drum, care timp de trei zile fusese scena unei incredibile petreceri ţinută de cîţiva adolescenţi rămaşi prin împrejurimi, era acum din nou tăcută. Probabil că puştanii se potoliseră fie din oboseală, fie din cauza drogurilor sau din ambele motive, gîndi Norton.

La colţ, Norton se opri. Către nord – în stînga sa – strada cotea brusc, mărginită de ambele părţi de case sărăcăcioase cu trei etaje, avînd faţade pseudo-georgiene. Spre sud, continua în linie dreaptă, dar cam la o sută de yarzi era blocată de imensul perete funest şi pîlpîitor al interfeţei, ridicîndu-se spre cer şi apoi descriind o curbă, ca o băşica suprarealistă. Ca de obicei, se simţi atras s-o privească, deşi ochii îi rezistau, ca fiind sub control autonom, încercînd să se focalizeze în altă direcţie.

Era imposibil s-o descrii precis, pentru că suprafaţa părea să-i fie o absenţă a culorii. Cînd închidea ochii îi rămîneau pe retină imagini consecutive multicolore; forme protoplasmice ce se încrucişau, se amestecau, se îmbinau. Cînd Norton se forţa să privească fix, nervii săi optici încercau să-i nege prezenţa interfeţei, întreţesînd imaginile magazinelor, încît drumul părea să se îngusteze pînă cînd devenea un punct.

Norton suferea din cînd în cînd de migrene şi suporta acelaşi gen de manifestări ca pe preludiul unui atac; era nevoit să constate că părţi ale cîmpului său vizual fuseseră excizate, de parcă marginile spaţiilor interfeţei fuseseră într-un fel îmbinate, astfel că era dificil să precizezi dacă lipsea ceva. Ca atunci cînd era necesar să se aşeze lateral şi să privească oblic pentru a vedea un obiect situat direct în faţa lui, aşa şi acum, cînd s-a întors, a putut vedea interfaţa ca pe un perete curb (oare de ce îl încerca acum impresia că avea culoarea unei contuzii?), de unde ţişneau dîre de lumină intensă, ca prin nişte destrămări dintr-o ţesătură. Şi putea, de asemenea, să întrezărească mai clar pe ea cele trei siluete umane „imprimate” ca printr-un sofisticat procedeu holografic. În centrul străzii se distingeau imaginile văzute din spate a lui Carver şi a lui însuşi, dispărînd dincolo de interfaţă, imaginile începînd deja să devină neclare pe măsură ce frontul de undă avansa încet; pe o latură se afla înregistrarea oarecum

mai intensă a singuraticei sale apariţii, avînd o expresie clar tensionată, în ciuda ochelarilor puternic polarizaţi ce-i acopereau jumătate din faţă.

Norton stătuse dimineaţa precedentă la o masă, afară, la **Café Hellenika,** bînd încet o ceaşcă de cafea. N-avea pic de entuziasm pentru băutura dulce, mîloasă, dar nici chef, pe moment, să bea bere sau vin.

Proprietarul cafenelei, cipriot, grec, reacţionase la condiţiile schimbate într-o manieră care în alte circumstanţe ar fi părut destul de întreprinzătoare. Mutase toate mesele şi scaunele afară pe trotuar, lăsînd interiorul mai răcoros la dispoziţia veşnicilor jucători de biliard, creînd în exterior o imitaţie pasabilă a unei cafenele de strada, rememorarea unor zile mai fericite la Atena sau în Nicosia.

Mulţi din locuitorii cartierului erau de origine greacă şi bărbaţii, adunaţi aici la cafenea, jucau cărţi şi şah, bînd uzo ieftin, vorbind în izbucniri bruşte ce sunau dramatic, oricît de banală şi domestică ar fi fost discuţia. Scena avea un aer de atemporalitate pe care Norton îl găsea ciudat de potrivit.

Privea în cafea, cu gîndurile aiurea şi deodată o umbră s-a aşternut peste el şi a auzit că scaunul de alături a fost mutat. S-a uitat în sus şi l-a văzut pe Carver făcîndu-se comod pe scaunul vecin. Carver era îmbrăcat într-un costum alb, ciudat de gros, căptuşit, potrivit poate unui explorator polar. Purta o pereche de ochelari groşi de protecţie pe care i-a scos şi i-a aşezat pe masă. Apoi i-a făcut semn patronului să-i aducă o cafea.

Norton nu simţea nevoia de companie, dar era totuşi intrigat.

— Ce naiba e cu echipamentul ăsta?

— Este de explorator... al dracului de sufocant!, i-a răspuns Carver, ştergîndu-şi fruntea transpirată cu un gest greoi.

— Dar ce e de explorat?

— Aia... cum vrei să-i zici. Băşica. Interfaţa. Am cutreierat pe acolo. Norton s-a simţit iritat. Carver părea incapabil să vadă situaţia într-un mod serios. Îl cunoscuse cu patru zile în urmă pe acest individ debordînd de bancuri de o calitate îndoielnică şi de istorisiri colorate referitoare la activitatea lui într-o ramură neprecizată, dar probabil obscură, a serviciului diplomatic. Carver era genul de individ lîngă care nu i-ar fi plăcut să se trezească într-un bar. Acum era clar că începuse să fantazeze.

— Nu fi ridicol! Ai fi mort la ora asta.

— Arăt mort? a gesticulat spre sine însuşi Carver. Faţa lui bronzată, cu nişte ochi deconcertant de azurii, părea la fel de sănătoasă ca întotdeauna.

— E imposibili, a repetat Norton.

— Nu vrei să afli ce am găsit?

Pierzîndu-şi răbdarea, Norton urlă:

— Ştiu ce-ai găsit! Ai găsit o blestemată de explozie nucleară. Nu încerca să-mi spui mie că ai fost la plimbare prin aşa ceva! Patronul cafenelei se reîntorsese cu o ceaşcă pe care a trîntit-o pe masă, reuşind să verse cafea în farfurioară. Carver a sorbit o înghiţitură lungă şi lentă din lichidul întunecat, privindu-l fără expresie pe Norton pe deasupra ceştii.

— Dar chiar am fost, Norton! a spus calm Carver într-un tîrziu. Am fost. Norton a continuat să tacă, refuzînd încăpăţînat să-şi joace rolul în amalgamul conversaţiei, ştiind că oricum Carver avea să pălăvrăgească mai departe fără vreun alt îndemn.

— Nu m-am repezit să pătrund în interfaţă, a zis Carver după cîteva secunde. Nu sînt sinucigaş. Mai întîi am testat-o cu un baston. Am văzut că bastonul n-a fost distrus. Asta m-a pus pe gînduri, aşa că am încercat apoi cu un cobai, o mascotă de-a mea. Mare lucru nu i s-a întîmplat, în afara de faptul că i-au ars ochişorii, bietul băiat! mi-am zis că e în regulă, e o lumină orbitoare, dar nimic altceva. Ce-ţi sugerează asta?

Norton ridică din umeri.

— Am fost încredinţat că întregul proces a devenit mai lent acolo, pentru că sînt mai multe fronturi de undă – sfera de foc sau globul atomic, unda de şoc – toate dezvoltîndu-se încet, dar separat.

— Pare incredibil.

— Oricum, întreaga situaţie nu este tocmai normală, după cum ştii...

Au fost întrerupţi de scandalul de la o masă vecină. Se părea că izbucnise o neînţelegere între doi bărbaţi în privinţa cărţilor de joc. Unul dintre ei, un ins solid de vîrstă mijlocie, purtînd o vestă cenuşie prin care părul de pe piept ţîşnea abundent, se ridicase şi flutura nişte cărţi. Celălalt, mai

bătrîn, rămăsese aşezat, lovind mereu cu pumnul în masă.

Vocile lor se interferau într-o mormăială rapidă, ameninţătoare. Apoi, tipul în vestă a aruncat cărţile peste masă, cu o smucitură a braţului, şi a intrat în cafenea. Bătrînul a continuat să vorbească tare, pe un ton mîhnit, cuvintele fiindu-i însoţite de o pantomimă complexă.

Norton s-a bucurat de întrerupere. Nu înţelegea unde vroia să ajungă Carver şi nici nu era sigur că i-ar fi plăcut să priceapă.

— E uluitor cum îşi văd de treabă ăştia, zise el. E ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, ca şi cum totul ar fi normal.

— Foarte drăguţ din partea lor. Ei măcar sînt consecvenţi.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. De ani de zile, catastrofa era inevitabilă şi ştim cu toţii asta, dar am încercat mereu să pretindem altceva, chiar atunci cînd ne pregăteam pentru război. Afirmam că n-o să se întîmple nimic, pentru că nu s-a întîmplat pînă acum – ce logică! Ne-am îngropat capetele ca struţii şi ne-am prefăcut din răsputeri. Şi acum e aici, chiar peste drum, şi-o putem vedea apropiindu-se, şi ştim că nu există salvare. Dar, de fapt, am ştiut lucrul ăsta de la început. Dacă te legi de nişte şine, nu-i nevoie să aştepţi pînă cînd poţi vedea trenul, ca să începi să-ţi dai seama că eşti în pericol. Şi ajunşi aici, de ce să nu ne vedem de treabă, ca de obicei?

— N-am ştiut că gîndeşti în felul ăsta.

— Bineînţeles că n-ai ştiut. Din punctul tău de vedere, sînt bătrînul ţicnit de la cîrciuma grecească. Sfîrşitul poveştii

Carver marcase un punct, presupunea Norton. Dacă cineva l-ar fi întrebat dacă va avea loc un război atomic în timpul vieţii lui, ar fi răspuns probabil afirmativ. Dacă cineva l-ar fi întrebat ce avea de gînd să facă, ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus, ei bine, ce poţi face?

Avea prieteni care activau în diverse mişcări antinucleare, dar nu se putea abţine să nu le considere eforturile ca fiind zadarnice. Cîţiva dintre ei ar fi admis acelaşi lucru, dacă ar fi fost strînşi cu uşa. Diferenţa consta în faptul că acei prieteni nu puteau suporta să nu facă nimic cînd încă mai există speranţă – oricît de firavă – în timp ce el nu concepea acţiuni care-i păreau extrem de improbabile în a produce rezultate.

Prefera să se uite la televizor sau să-şi petreacă seara în vreun bar.

Cealaltă dificultate era că nu-şi putea imagina un război atomic, nu putea vizualiza Londra incendiată şi distrusă, nu-şi putea imagina milioanele de morţi, „supravieţuitorii”, agonizînd, în aşa-zise adăposturi antiatomice, haosul şi anarhia. Şi pentru că găsea aceste lucruri ca fiind

inimaginabile, la un anumit nivel al subconştientului se autoconvinsese că nu se vor putea petrece niciodată, oricum nu aici şi nu lui.

Fiind total neinteresat de politică, nu fusese conştient de urmările crizei pînă cînd aceasta devenise acută. Fuseseră difuzate anunţuri guvernamentale, fusese decretată starea de urgenţa, apoi urmase panica. În ciuda sfaturilor de a rămîne acasă, mase enorme ale populaţiei părăsiseră oraşele: zvonuri neconfirmate vorbeau de ciocniri cu trupe pe şosele.

Cîţiva rămăseseră pe loc: unii, ascultînd supuşi instrucţiunile, altora nepăsîndu-le de nimic, ca Norton, incapabili să-şi imagineze o situaţie post-conflictuală în care supravieţuirea ar fi fost posibilă.

Şi apoi sirenele au început să urle şi Norton stătea nemişcat aşteptînd sfîrşitul, şi apoi vuietul acela groaznic s-a oprit şi s-a aşternut o tăcere cum nu mai auzise niciodată, care a durat şi a durat, pînă cînd Norton, ca şi alţii, a ieşit pe stradă şi s-a trezit într-o situaţie mult mai inimaginabilă decît orice şi-ar fi închipuit el.

Mica insulă urbană în care se afla – un triunghi neregulat, nu mai mare de o jumătate de milă pe o latură – fusese surprinsă de trei explozii simultane la sol, care provocaseră... ce anume? O fractură în continumuul spaţio-temporal? Era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta. Oricare ar fi fost cauza, efectul consta în încetinirea timpului subiectiv de milioane de ori, reducînd zona de siguranţă cu cîţiva iarzi în fiecare zi, dar prelungindu-le existenţa prin acea găoace stranie şi aparent fragilă.

La început oamenii speraseră că miracolul – căci aşa părea – le va putea permite vreo posibilitate de salvare, dar în curînd au aflat cum stăteau lucrurile.

Între două dintre fronturile de undă exista un coridor strîmt care coincidea cu un drum lateral ce conducea în aparenţă către locuri sigure. O familie care-şi calculase greşit planul de evacuare, înghesuită într-o maşină, încercase să străbată coridorul, dar, pe la jumătatea acestuia, maşina se oprise brusc, de parca ar fi îngheţat. Norton se mai uita uneori la automobil: prin geamul din spate puteau fi văzuţi doi copii cu feţele împietrite în zîmbete tîmpe, cu mîinile încremenite în gesturi de rămas-bun. Era evident că fenomenul era numai local şi că nefericiţii traversînd o barieră invizibilă, ieşiseră în lumea timpului real. Cel puţin n-au avut timp să-şi dea seama că evadarea lor eşuase, gîndi Norton. Cei încă întemniţaţi trebuiau să-şi consume angoasele şi în numele familiei ce riscase.

Norton se întreba dacă vreunul dintre nenumăraţii sateliţi putuse filma

interfaţa, bineînţeles dacă echipamentul le-ar fi fost suficient de sensibil ca să surprindă ceva. Poate vreun istoric din viitor, aflîndu-se în cele din urmă în posesia unei înregistrări, va încetini proiectarea cadrelor şi se va minuna în faţa unei aparente izbucniri de mişcare accelerată într-o arie unde exploziile fuseseră convergente. Istoricul îşi va freca probabil ochii uluit, considerînd totul un truc optic, ceva asemănător imaginilor retiniene ce apar după ce-ai privit spre o lumină violentă.

— Deci, vii şi tu? zicea Carver.

Norton şi-a concentrat atenţia la conversaţie, conştient că i se vorbise şi că nu reţinuse nimic.

— Să vin? Unde?

— Prin interfaţă. Vreau ca şi altcineva s-o vadă. E extraordinar. O experienţă unică. Ultima experienţă unică dintr-o viaţă. De ce s-o ratezi?

Primul gînd al lui Norton a fost să protesteze, ca nefiind interesat, neavînd sens să caute noi experienţe cînd sfîrşitul era, în cel mai bun caz, la cîteva zile distanţă, dar şi-a dat seama că, de fapt, o acţiune hotărîtă – chiar pretenţia unei acţiuni cu un scop anume – ar fi fost binevenită.

— Bine, a conchis Norton. Dar ce facem cu echipamentul de protecţie? Tu, măcar ai asta... Şi a arătat către costumul greoi şi absurd al lui Carver.

— Nu e necesar. De fapt, e mai cald aici decît acolo. Nu ştiu ce mi-am imaginat înainte de a ajunge acolo, oricum, în anumite situaţii orice echipament este inutil. N-ai nevoie decît de ochelari de protecţie: am o pereche de rezervă acasă.

Carver s-a ridicat, a lăsat o bancnotă de cinci lire pe masă şi s-a îndepărtat, făcîndu-i semn lui Norton să-l urmeze. Locuia dincolo de High Road, într-o casă mare, în stil victorian. Casa era încă intactă, dar delăsarea se făcea pretutindeni simţită, de la lemnul putred al ferestrelor pînă la buruienile ce năpădiseră gradina din faţă. Era clar că proprietarului puţin îi păsa de întreţinerea „domeniului”.

Au intrat într-un hol întunecos avînd pe jos un linoleum maroniu, tocit de atîţia paşi. Se simţea un miros greu de piele veche, praf şi o duhoare indefinită de putreziciune.

Carver s-a îndreptat spre una din camerele din spate. Norton l-a urmat, oprindu-se apoi în uşa deschisă. Era o odaie mare, cu ferestre franţuzeşti deschizîndu-se spre grădină. Era imposibil să precizezi care fusese starea iniţială a camerei, pentru că acum era sufocată de o aglomerare heteroclită de obiecte. Toţi pereţii erau acoperiţi de sus pînă jos cu cărţi, unele vechi, cu legătură scumpă, amestecate însa cu altele ieftine şi ferfeniţite, într-un

mozaic complet aleatoriu. Şi mai multe cărţi erau aşezate pe podea, pe scaune şi mese. Restul mobilierului consta dintr-un amalgam ciudat de ceasuri, globuri, animale împăiate, modele de corăbii şi motoare, vechi echipament ştiinţific şi medical, porţelanuri, instrumente muzicale şi diverse alte articole.

Carver şi-a făcut loc, împingînd lucrurile, către un birou pe care se găsea o pereche de ochelari de protecţie, printre cuţite, tuburi de clei şi aşchii de plastic.

— Nu te sinchisi de tot balamucul ăsta, îi spuse jovial lui Norton, văzîndu-l că stă indecis în uşă. Mă tem că întreaga casă arată aşa. Niciodată nu m-am putut abţine să nu acumulez şi mai mult gunoi din ăsta. N-am putut să arunc vreodată ceva. Nevasta-mea obişnuia să spună că am năravuri de coţofană. Ştii, din cauza asta n-am plecat. N-aş fi putut s-o iau de la capăt, în alta parte, fără toate astea. Cîteodată mă gîndesc că există mai mult din mine aici – şi a arătat întreaga casă – decît aici, şi şi-a ciocănit craniul.

Norton a simţit deodată o undă de simpatie pentru Carver, percepîndu-l pentru prima dată ca pe o altă fiinţă umană şi nu ca pe o prezenţă iritantă. Carver a părut să intuiască asta şi-a început să salte în palmă ochelarii, timp de secunde întregi, pînă cînd jena a dispărut.

— Ochelarii ăştia îi fac singur, a zis. Cei cu lentile întunecate obişnuite nu sînt buni. E nevoie de sticlă mult mai groasă. Numai dacă îi porţi altundeva nu poţi vedea nimic

Carver a insistat să-i arate lui Norton locul pe care-l explorase mai înainte, deşi pretindea că de data asta vor traversa prin altă parte. Îşi scosese costumul de protecţie şi era o apariţie ciudată, drapat într-o cămaşă hawaiiană şi cu pantaloni de catifea reiată. Apoi s-a înarmat cu două bastoane zdravene, cedîndu-i unul lui Norton.

S-au depărtat de High Road, au luat-o pe a doua stradă la stînga şi au ajuns faţă în faţă cu un alt „zid” pîlpîitor, ce te făcea să clipeşti, dar nu din cauza intensităţii luminii, ci dintr-o absenţă a culorii.

Pe suprafaţa „peretelui”, ca un fel de proiecţii holografice, se zăreau imaginile lui Carver, din spate, atunci cînd traversase interfaţa, şi din faţă, atunci cînd se întorsese.

— Vezi, îi spuse Carver, de aici lumina nu poate scăpa, aşa încît imaginea e captivă ca o musculiţă în chihlimbar, pînă cînd „bariera” se mută suficient de departe. Asta a şi început să se întîmple.

Privind atent, Norton şi-a dat seama că „imaginile” începuseră să se

tulbure de parcă ar fi fost văzute printr-un val unduitor de căldură.

S-au întors în High Road, au trecut de cafenea – unde un grup de bărbaţi stăteau în jurul unei mese holbîndu-se la alţi cinci cum jucau tensionaţi – apoi s-au apropiat de interfaţa ce bloca strada.

— Bine, a zis Carver. Ţine-te aproape de mine. Dacă te temi, flutură bastonul în jurul tău. Dacă nu ţi-e teamă, fă la fel!

A rîs, şi Norton a zîmbit ca răspuns. Şi-au pus ochelarii şi, ca orbii, ciocănind terenul cu bastoanele, au pătruns în interfaţă, părăsindu-şi „imaginile" ce rămăseseră ca lipite la suprafaţă.

Norton s-a trezit înconjurat de un viscol mut de lumină orbitoare. Chiar prin groasa stratificare a plasticului polarizat, strălucirea era aproape dureroasă; era ca şi cum te-ai fi uitat la soare prea de aproape, numai că aici nu puteai să-ţi fereşti ochii. Lumina părea să se rotească, să se învolbureze, să i se reverse în creştet şi să izvorască din sol. În urechi îi răsuna un cîntec şi avea senzaţia că ar fi păşit într-un zefir de pură incandescenţă, cu presiunea fotonilor suficient de puternică ca să-i încetinească înaintarea.

Se simţea bine dispus, plin de extaz, de parcă s-ar fi găsit în centrul soarelui. Lumina era purificatoare. Şi-a dat seama că se deplasa cu o anumită mişcare a braţelor, ca şi cum ar fi înotat, propulsîndu-se în inima acestui soare artificial cu gesturi greoaie de bras.

— Norton! Ai grijă! Vocea lui Carver s-a auzit ca de sub apă, de undeva departe; sunetele i-au plescăit vag în urechi, spălate imediat apoi de mareea strălucitoare.

Carver ajunsese lîngă el, întinzînd mîna şi apucîndu-l de cămaşă. Norton s-a întors şi l-a privit, Carver părea fluorescent, strălucea orbitor. Intensa luminozitate îl transformase într-o sculptură suprarealista în tente de un alb scînteietor. Pielea părea să-i fie luminoasă şi translucidă, iar cînd Norton şi-a ridicat propria mînă a văzut că arată la fel, şi şi-a imaginat că putea vedea conturul ceţos al oaselor prin carne. Cînd Carver s-a mişcat, fascicule de lumină au irizat pretutindeni, iar o alunecare bruscă a bastonului său a declanşat aşchii de refracţii în toate direcţiile.

— Carver... a zis Norton, şi cuvintele s-au spulberat de parcă s-ar fi aflat într-un uragan. E extraordinar.. incredibil.

— Cine s-ar fi gîndit că în inima unei explozii nucleare zace aşa ceva? Nu ştiu, dar chiar şi filmele acelea, proiectate cu încetinitorul, păreau „frumoase", dacă puteai uita ceea ce înregistrau de fapt, a rîs Carver.

— Cît de departe putem merge? a strigat Norton, întorcîndu-se şi înaintînd spre inima luminozităţii.

— Numai cîţiva yarzi. Vei vedea.

Norton a făcut vreo zece paşi, apoi vîrful bastonului său a explodat ca o petardă. L-a retras şi-a călcat pe vîrful ce ardea. Cîţiva centimetri din baston dispăruseră într-o clipă.

Privind înainte, şi-a imaginat că vede următoarea interfaţă, globul de foc avansînd în mişcarea-i lenta, inexorabilă. Chiar prin lumina orbitoare a crezut că poate observa formele unduitoare ale flăcărilor portocalii dansînd peste interfaţă. Norton şi-a amintit brusc ce zăcea dincolo... dar pentru moment era suficient că aluneca scăldat într-un nimb de foc alb şi rece.

Carver, fantoma aureolată a unei siluete, era lîngă el, vîjîindu-şi jucăuş bastonul prin globul de foc, scoţîndu-l de fiecare dată mai scurt. Părea un dresor de lei, ţinînd în frîu doar cu un baston şi prin forţa personalităţii o energie inimaginabilă.

— Nu înainta prea mult, l-a avertizat Norton pe Carver, văzînd că se aventura într-o zonă periculoasă.

Carver nu l-a luat în seamă, iar Norton a trebuit să-l atingă pe umăr cu bastonul. Carver a dat să se întoarcă, dar, pe cînd se rotea, piciorul i s-a poticnit de bordura trotuarului. S-a clătinat şi-a început să cadă pe spate.

Totul părea că se petrece cu încetinitorul, ca şi cum Carver ar fi pătruns într-o altă anomalie temporală. Părea să plutească, cînd deodata părul i-a luat foc şi pielea a început să i se carbonizeze. Pale de fum i-au cuprins trupul. Cămaşa îi arsese atît de brusc ca şi cum ar fi dispărut instantaneu. Buzele i se schimonosiseră de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar de fapt se zbîrciseră din cauza căldurii.

Ochelarii se topiseră, lăsînd la vedere orbitele fumegînde pe o faţă ce se transforma într-o hîrcă chiar în timp ce Carver cădea. Trupul i se calcinase, iar pielea îi devenise sfărîmicioasă. Cînd Carver a atins pămîntul, tot ce mai rămăsese din el era o grămadă de resturi mocnind, ce s-au risipit în norişori de cenuşă. Totul nu durase decît cîteva secunde.

Norton rămăsese locului, ţintuit de oroare. Apoi, simţind cum greaţa creşte în el, s-a împleticit mai departe, scăpînd bastonul. A ţîşnit din interfaţă într-un întuneric total, apoi şi-a dat seama ca nu-şi scosese ochelarii; s-a aşezat pe trotuar, ameţit.

Şi pe cînd Norton privea pieziş spre interfaţă, către imaginile înregistrînd începutul şi sfîrşitul aventurii tragice de ieri, a observat ca aceasta suferea o transformare. Formele se agitau mai violent pe suprafaţa ei, aripi de lumină izbucneau brusc spre exterior, părea să vibreze parcă pe un ton grav de bas.

Se autodistruge, s-a gîndit Norton. N-o să mai dureze mult.

Spre surpriza sa, ceea ce simţea nu era groază, ci uşurare. Înţelegea acum de ce condamnaţii la moarte renunţau la serviciile avocaţilor şi, în loc să mai încerce să amîne execuţia, o aşteptau cu înfrigurare. A simţit că prefera să fie acasă atunci cînd se va întîmpla, şi s-a întors în strada Marlborough. Cînd a trecut pe lîngă numărul şase, o voce l-a strigat. Era McDonald, un pensionar prietenos ce locuia acolo împreuna cu nevastă-sa, la fel de comunicativă. Norton se avusese întotdeauna bine cu ei, la un nivel superficial.

McDonald vopsea de zor tocul ferestrelor cu un al doilea strat de vopsea albă.

— Chiar acum finisam tuşele finale, zise el, pe un ton plin de voioşie.

Familia McDonald îşi petrecuse ultimele opt zile transformînd o parte din casă într-un adăpost antiatomic, urmînd instrucţiunile unei broşuri oficiale. Aveau sentimentul că această scurtă perioadă reprezenta o ocazie unică ca să termine totul cum trebuie. Casa lor n-avea pivniţă, aşa că amenajaseră dulapul cel mare de sub scări, protejîndu-l cu pungi de plastic (pentru gunoi) umplute cu pămînt. Înăuntrul dulapului erau aranjate cu grijă rezerve de hrană, apă şi medicamente, saci de dormit şi ustensile de gătit, şi chiar o toaleta chimică portabilă.

Cu cîteva zile mai înainte, domnul McDonald insistase să-i arate lui Norton remarcabilul lor adăpost, se oferise chiar să-i asigure un loc înăuntru, dacă n-avea cu ce-şi construi unul. Ofertă care reprezenta totuşi ceva, chiar dacă fusese făcută numai din politeţe. Aşa că le-a mulţumit, plin de deferenţă, asigurîndu-i de rigurozitatea propriilor lui pregătiri.

Acum, cu imaginea lui Carver vie în minte, se simţea de parcă ar fi urlat la McDonald, şocîndu-l, pentru ca acesta să-şi dea seama cît de zadarnice îi erau eforturile în faţa forţelor aliate într-un echilibru atît de precar. Dar procedînd aşa, n-ar fi făcut decît să-l înnebunească pe bătrîn, care nu se ocupa decît de respectarea instrucţiunilor ce trebuiau să-i garanteze siguranţa, după cum se spusese.

Norton s-a despărţit de McDonald şi a dat să se îndepărteze, dar, chiar în acel moment, aerul a părut să tremure şi să se despice în jurul lui, şi înainte ca simţurile să fie capabile să interpreteze fenomenul, lumea se şi umpluse cu o strălucire instantanee, mistuitoare, ca un foc alb ce nu era nici pur, nici rece.

Traducerea CRISTIAN TAMAŞ